

дигна бастунъ върху него. Ударътъ попадна надъ слѣпото око. Петко политна, но се изправи и очитѣ му пламнаха въ гнѣвъ и изненада. Старията замахна втори пжтъ, но той хвърли копача и го прихвана презъ кръста. Женитѣ изпищѣха. Иванъ стоя единъ мигъ като закованъ и се спусна. Стариятъ охкаше, псуваше, риташе. Коста се врѣза между тѣхъ и се помжчи да ги разтърве. И когато дръпна ржката на баща си и политна на страна, Иванъ го издебна отзадъ и стовари кобилицата надъ врата му. Момтъкътъ изрева, наведе се, за да избѣгне вториятъ ударъ, но не успѣ: кобилицата се стовари още веднъжъ върху кръста му и го залепи за земята. Петковица изпищѣ, Петко се откопчи отъ пригрѣдкитѣ на стария и се стрелна къмъ братъ си. Иванъ не свари да замахне, пусна кобилицата и го прихвана презъ шията. Разпасанъ, безъ калпакъ, дѣдо Костадинъ настигна голѣмия си синъ и увисна на кръста му. Петко политна налѣво, политна надѣсно и падна.

— На ти сега! На ти сега! На ти сега! — охкаше стариятъ и го налагаше по лицето. Окървавенъ, побѣснялъ, Петко докопа ржката му и я захапна. Дѣдо Костадинъ изрева и се люшна настрана.

Отъ пжтната врата и надъ съседнитѣ дувари надничаха вече нѣколко любопитни глави. Най-сетне нѣкой извика: „Ще се изтрепятъ, бре хора!“ — И се спусна да разтървава.

Превитъ на две, Коста полази къмъ чича си и го хвана за шията. Иванъ изхърка, разтърсей набитата си снага и очитѣ му се облешиха. Едно безформено, окървавено кълбо се мѣташе ту насамъ, ту нататъкъ. Чуваха се само остри хриптения, въздишки и задавени, откжслечни псувни. Страшниятъ, тревоженъ вой на женитѣ огласяше вече цѣлото село.